

Dag havde indsendt til Folketingets Formand. I voldsomme Ord udtalte det Mistillid til Ministeriet og stillede Kravet om dets øjeblikkelige Fjernelse.

Asmus Hagen stak Papiret i Lommen, og skraade over Torvet hen mod Hotellet.

Torben Dihmer var hjemme. Han stod foran en aaben Kuffert og lagde nogle Bøger ned.

»Hvad betyder det? Skal du rejse?«

»Ja, det veed du jo! Dersom du ikke var kommen, havde jeg gjort dig et Besøg engang i Aften. Nu vil jeg hjem til Favsingholm.«

Asmus Hagen tog Avisen op af Lommen.

»Læs her! Kan det ikke holde dig tilbage?«

»Hvorfor mener du?« spurgte Torben, da han havde gennemløbet Meddelelsen.

»Lykkes det Enslev at skaffe sig blot en nogenlunde præsenteret Minoritet, faar vi sikkert nye Valg inden otte Dage.«

»Du har maaske Ret. Men jeg er ganske uinteressert. Den hele Hanekamp er for mig ikke en Bønne værd.«

»Altsaa stadig lige umulig! . . . Hvornaar rejser du?«

»Imorgen. — Men sæt dig nu ned og tag dig en Cigaret og lad os tale om noget andet.«

»Lad mig endnu blot sige om den forestaaende Afgørelse, som altsaa efter din Mening ikke er en Bønne værd, — Enslev er det sidste, skrøbelige Bol-